

Arrest

nr. 94 924 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn schrijven dat aangetekend naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 06/09/2012 opriep, en u hebt geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum van het gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire rechtsbescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/2, 57/6 “voor laatste alinea” en 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 6, 7, 8 en 9 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekende partij meent eveneens dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding werd genomen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst erop dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs bij te brengen om haar relaas geloofwaardig te maken en dat zij zal aantonen dat haar verhaal wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is, stelt de Raad vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist daar nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het voorgehouden asielaanvraag ongelooftwaardig is en niet is voorzien van enig begin van bewijs.

2.2.4. Artikel 57/10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”

Betreffende het niet ingaan op de oproeping van verwerende partij citeert verzoekende partij in het verzoekschrift artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en vermeldt zij

de artikelen 8 en 9 van het zelfde besluit. De Raad wijst er evenwel op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Waar verzoekende partij onder verwijzing naar artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opwerpt dat ook haar raadvrouw had moeten worden in kennis gesteld van het op 6 september 2012 geplande interview stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verwerend partij op het ogenblik van het aangetekend versturen op 22 augustus 2012 van de desbetreffende oproeping op de hoogte was van de tussenkomst van een advocaat zodat een kopie van de oproepingsbrief niet aan de raadsman kon worden overgemaakt.

Betreffende de aangetekende zending van de oproeping tot gehoor op 6 september 2012 betoogt verzoekende partij het volgende:

“Ondanks opdringerige vraag van het huidige advies van de eiser, werd het bewijs van de aanbevolen zending van de bijeenroeping hem niet overgebracht;

Als hij zich bevestigt dat zij zich niet in het dossier bevindt, is de procedure voorzien door artikelen 51/2 en 57/10 niet regelmatig en hij kon geen dit laatste artikel (naar analogie, Raad van State, arrest n°215.565 van 5 oktober 2011) toegepast zijn.”

Vooreerst stelt de Raad aangaande voormeld betoog vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij inzage heeft gevraagd in het administratief dossier of een aanvraag heeft gedaan om haar kopieën van bepaalde stukken uit dit dossier te bezorgen. Verder wijst de Raad erop dat uit de aanmerkingen door De Post aangebracht op de omslag van de teruggekeerde zending blijkt dat de oproeping van 22 augustus 2012 om op het Commissariaat-generaal op 6 september 2012 te worden gehoord aangetekend werd verstuurd en deze zending op 23 augustus 2012 werd aangeboden, doch door de geadresseerde niet werd afgehaald (administratief dossier, stuk 3).

Ten slotte merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 17 augustus 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken als gekozen woonplaats opteerde voor Rue Maghin 87, 4000 Luik (administratief dossier, “Verklaring betreffende de woonstkeuze”, stuk 5 en “vragenlijst”, stuk 4). Aldus heeft de verwerende partij de oproeping ten aanzien van verzoekende partij om op 6 september 2012 de motieven van haar asielaanvraag te komen verduidelijken met toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet op correcte wijze verstuurd naar het adres Rue Maghin 87, 4000 LIEGE (administratief dossier, stuk 3).

De Raad oordeelt dat aangezien verzoekende partij zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping, de commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet correct heeft besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt verwerende partij terecht tot het besluit dat dit gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de gevoerde asielprocedure, wat onvereenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.5. Waar verzoekende partij ten slotte stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad wederom vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Ook dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.6. Door verzoekende partij wordt geen gegronde middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT